RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2000/66 Med

i n d e k l a c h t nr. 039.99

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft in de hoedanigheid van metaalhandelaar bij verzekeraar een arbeidsongeschiktheidsverzekering gesloten.

Deze verzekering voorziet in een uitkering krachtens Rubriek A (het zgn. eerstejaarsrisico) en Rubriek B (het zgn. na-eerstejaarsrisico).

Krachtens Rubriek A is arbeidsongeschiktheid aanwezig indien de verzekerde rechtstreeks en uitsluitend door medisch vast te stellen gevolgen van ongeval en/of ziekte voor tenminste 25% ongeschikt is tot het verrichten van de werkzaamheden verbonden aan zijn op het polisblad vermelde beroep, zoals dat voor deze beroepsbezigheden in de regel redelijkerwijs van hem verlangd kan worden.

Krachtens Rubriek B is arbeidsongeschiktheid aanwezig indien de verzekerde rechtstreeks en uitsluitend door medisch vast te stellen gevolgen van ongeval en/of ziekte voor tenminste 25% ongeschikt is tot het verrichten van werkzaamheden, die voor zijn krachten en bekwaamheden zijn berekend en die met het oog op zijn opleiding en vroegere werkzaamheden in redelijkheid van hem verlangd kunnen worden. Nader is daarbij bepaald dat bij het aldus vaststellen van de mate van arbeidsongeschiktheid derhalve geen rekening zal worden gehouden met verminderde gelegenheid tot het verkrijgen van arbeid.

Verder voorziet de verzekering in een uitkering bij overlijden en bij blijvende invaliditeit als gevolg van een ongeval. Laatstgenoemde uitkering maakt geen onderdeel uit van de klacht.

2000/66 Med

De klacht

Klager heeft op 28 december 1994 zodanig letsel aan zijn linkeroog opgelopen dat het oog uiteindelijk moet worden verwijderd.

Klager heeft het voorval aan verzekeraar gemeld en deze heeft vervolgens 35% van het op de ongevallenverzekering verzekerde bedrag aan klager uitgekeerd, een bedrag van ƒ 14.000,-.

Verzekeraar is echter tot de conclusie gekomen dat klager niet 25% of meer arbeidsongeschikt als gevolg van het ongeval is. Verzekeraar baseert zich daarbij op het oordeel van een door hem ingeschakelde hoogleraar oogheelkunde, welk oordeel inhoudt dat volgens de AMA Guidelines klagers 'impairment whole person' 24% is, welk percentage juist onder de uitkeringsgrens ligt. In het kader van de AAW/WAO heeft een arbeidsdeskundig onderzoek plaatsgehad. Volgens dit onderzoek dient klager voor zijn eigen werk 45-55% arbeidsongeschikt te worden beschouwd. Klager meent dat in het rapport van de hoogleraar met name de arbeidsongeschiktheid voor zijn eigen werk onvoldoende juist is ingeschat, dan wel onderbelicht is gebleven.

Klagers werkzaamheden laten zich als volgt indelen:

a. beheer, in- en verkoop;
b. slopen, sorteren, pellen en branden van oud ijzer op het bedrijf;
c. laden en lossen binnen en buiten het bedrijf;
d. transport per vrachtwagen;
e. uitvoerende sloopwerkzaamheden bij derden.

Ad a: Het betreft hier werkzaamheden die klager op kantoor verricht, telefonisch of tijdens het bezoeken van klanten en andere zakelijke contacten.

Ad b: Klager ondervindt als gevolg van zijn beperkte gezichtshoek belangrijke beperkingen tijdens deze werkzaamheden. Het werken in de hopen of bakken metaalafval brengt voor hem extra risico's mee. Vanwege de beperkte gezichthoek kan zij zich sneller verwonden en er is een verhoogd risico dat hij eveneens schade oploopt aan zijn gezonde oog.

Ad c: Als gevolg van het verlies van zijn linkeroog kan klager niet meer (als vroeger) een vrachtwagen laden of lossen met behulp van een kraan of heftruck.

Ad d: Klager ondervindt hinder tijden het rijden met de vrachtwagen.

Ad e: Klager kan niet meer werken met snijbranders op stellingen en grote hoogten. Het gaat hier om werk onder risicovolle omstandigheden waaraan strenge veiligheidseisen worden gesteld. In feite kan dit werk niet meer door hem worden uitgevoerd.

De beperkingen van klager werken, gezien de aard van zijn beroep als sloper, zwaarder in het eigen werk door, dan bij iemand die bijvoorbeeld administratief werk doet en door het gezichtsverlies in het geheel geen achterstand in werkcapaciteit zal ervaren. Klager heeft verzekeraar nog voorgesteld om naast het rapport van de hoogleraar een arbeidsdeskundig rapport te laten uitbrengen. De suggestie van de hoogleraar dat in feite de beperkingen worden opgeheven als klager een veiligheidsbril draagt, doet onvoldoende recht aan zijn beperkingen. Verzekeraar blijft echter bij het standpunt dat

2000/66 Med

klagers arbeidsongeschiktheid minder is dan 25% en om die reden de arbeidsongeschiktheidsuitkering terecht is gestaakt. Klager meent dat zijn arbeidsongeschiktheid moet worden gesteld op 45-55%.

Het standpunt van verzekeraar

Na enkele onderzoeken door een controlerend arts en na van de behandelend oogarts verkregen informatie heeft verzekeraars medisch adviseur een hoogleraar in de oogheelkunde gevraagd omtrent klager rapport uit te brengen. Deze rapporteerde op 22 mei 1996, aangevuld bij brief van 2 juli 1996.

Op basis van de rapportage van de hoogleraar werd wat betreft de ongevallendekking aan klager uitkering verstrekt van 35% van de verzekerde som in verband met volledig functieverlies van het linkeroog. Verder werd aan klager medegedeeld dat er wat betreft de arbeidsongeschiktheidsdekking geen sprake meer was van een arbeidsongeschiktheid van 25% of meer, omdat door de hoogleraar geen verdere beperkingen meer voor arbeid waren geformuleerd.

Op 29 augustus 1996 meldde klager zich opnieuw arbeidsongeschikt in verband met hoofdpijnklachten. Hij deelde daarbij mede dat zijn linkeroog op 11 september 1996 zou worden verwijderd. Opnieuw werd klager onderzocht door de controlerend arts, en werd informatie bij klagers huisarts opgevraagd. Verder werd met instemming van klager ook het arbeidsdeskundig rapport opgevraagd dat intussen door het GAK was opgemaakt. Omdat klager op 19 december 1996 niet voor de afgesproken controle bij de controlerend arts verschenen was, werd per die datum de uitkering in afwachting van de verdere gegevens gestaakt.

De vervolgens ontvangen gegevens, waaronder de rapporten van de verzekeringsgeneeskundige en de arbeidsdeskundige van het GAK, vormden geen aanleiding de uitkering te hervatten omdat de door de verzekeringsgeneeskundige en arbeidsdeskundige aangenomen beperkingen niet in overeenstemming waren met de conclusie van de hoogleraar.

In verband met daaropvolgend protest van klager werd bezoek door een eigen arbeidsdeskundige nog overwogen, maar niet geeffectueerd, omdat hiervan uiteindelijk geen meerwaarde werd verwacht.

Op 20 mei 1997 meldde klager zich opnieuw arbeidsongeschikt, nu wegens voetklachten. Klager werd wederom onderzocht door de controlerend arts. Zijn rapportage was aanleiding een expertise te vragen bij de behandelend orthopedisch chirurg, die nog vroeg om toezending van de eerder verkregen gegevens van de behandelend vaatchirurg. Op grond van de rapportage van de orthopedisch chirurg van 26 september 1997 werd geconcludeerd dat er geen medische beperkingen aanwezig waren op grond waarvan een arbeidsongeschiktheid van 25% of meer moest worden aangenomen. Dit werd klager medegedeeld op 29 oktober 1997. Protest daartegen van klager heeft verzekeraar niet van standpunt doen veranderen.

Op 26 juni 1998 meldde klager zich weer arbeidsongeschikt, nu in verband met overspannenheid. Klager werd naar aanleiding daarvan door de controlerend arts onderzocht. Voorts bracht in opdracht van de medisch adviseur een

psychiater omtrent klager rapport uit. Op basis daarvan werd de uitkering aan klager op 5 november 1998 weer gestaakt.

Een nieuwe melding van arbeidsongeschiktheid volgde op 28 december 1998. Hierbij werd aangegeven dat er nog steeds problemen waren met het verlies van het linkeroog en ook nog psychische klachten bestonden. Klager werd weer opgeroepen bij de controlerend arts, die op 1 januari 1999 zeer uitvoerig rapporteerde. Daarna volgde een nieuwe oproep voor expertise bij de hoogleraar in de oogheelkunde en het nu wel formuleren van een opdracht voor eigen arbeidsdeskundig onderzoek op 12 februari 1999.

De arbeidsdeskundige bracht op 16 maart 1999 rapport uit. Hij concludeerde tot minder dan 25% arbeidsongeschiktheid bij klager. De hoogleraar rapporteerde op 13 april 1999. Bij telefonische navraag door de medisch adviseur bevestigde de hoogleraar dat er op oogheelkundig gebied geen grond bestaat voor de door de arbeidsdeskundige van het GAK aangenomen beperkingen. Bij oogheelkundig onderzoek is geen verklaring gevonden voor het feit dat klager zich in tegenstelling tot de meeste andere eenogigen minder goed heeft aangepast c.q. minder goed aan zijn eenogigheid gewend is. Zelfs als dat zo zou zijn, zou dit hoogstens tot enig tempoverlies aanleiding kunnen zijn, aldus de hoogleraar. Een en ander zou dan echter in volstrekte tegenstelling zijn met het feit dat klager wel in staat is auto te rijden, zelfs in een vrachtwagen. Een contra-indicatie voor het werken op hoogte, zoals op een steiger, het beklimmen van ladders en het werken in de nabijheid van gevaarlijke machines bestaat er niet, als de normale veiligheidsmaatregelen in acht worden genomen.

Op grond van het bovenstaande, en ook omdat bij de arbeidsdeskundige beoordeling rekening is gehouden met tempoverlies en een mindere belastbaarheid van het rechteroog bij het werken met snij- en plasmabrander, en daarbij geen hogere arbeidsongeschiktheid dan 18% werd vastgesteld, heeft verzekeraar op advies van de medisch adviseur het ingenomen standpunt gehandhaafd. Verzekeraar heeft aan klager uitkering gedaan conform onderstaand overzicht:

100%	van 29 december 1994 tot en met 12 februari 1996
75%	van 13 februari 1996 tot en met 08 juli 1996
<25%	van 09 juli 1996
100%	van 26 augustus 1996 tot en met 18 december 1996
<25%	vanaf 19 december 1996
25 %	van 22 mei 1997 tot en met 08 september 1997
<25%	vanaf 09 september 1997
100%	van 24 juni 1998 tot en met 04 november 1998
<25%	vanaf 05 november1998
30%	sinds 12 december 1998

<u>Het commentaar van klager</u>

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zelf ook een arbeidsdeskundig onderzoek laten verrichten. Vervolgens heeft klager de Raad te kennen gegeven zijn klacht te handhaven. Volgens de door

2000/66 Med

klager ingeschakelde arbeidsdeskundige bedraagt klagers arbeidsongeschiktheid 35-45%. Voorts merkt klager nog op dat het door de hoogleraar geconstateerde gebrek aan aanpassing aan de eenogigheid gerelateerd moet worden aan klagers werkzaamheden als sloper.

Het verdere verloop van de klachtprocedure

In reactie daarop heeft verzekeraar, na navraag bij de door hem ingeschakelde arbeidsdeskundige, het door hem ingenomen standpunt gehandhaafd.

In reactie daarop heeft klager zijn klacht gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad

Het overgelegde rapport van de door verzekeraar ingeschakelde hoogleraar in de oogheelkunde en het daarop gebaseerde rapport van de door verzekeraar ingeschakelde arbeidsdeskundige, geven verzekeraar voldoende grond voor zijn oordeel dat klager (ook) voor zijn beroep minder dan 25 % arbeidsongeschikt is. Door, daarvan uitgaande, te oordelen dat klager niet voor een uitkering in aanmerking komt, heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 8 augustus 2000 door Mr. F.H. J. Mijnssen, voorzitter, Mr. H.C. Bitter, D.F. Rijkels, arts, Mr. B. Sluijters en Dr. B.C. de Vries, arts, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. F.H.J. Mijnssen)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)